

1179.

By - stra vo - da vy - li - va, by - stra vo - da vy - li - va, vše - cky lu - čky při - kry - va.

[: Bystra voda vyliva, :]
všecky lučky přikryva.

Žulte vlasky do země
do travičky zeleněj.

Něni teho v dědině,
co můj vinek rozvině.

Jenom jednej něchala,
co ma mila sedala.

Česala jich hřebeněm,
na nich zlate prsteně.²⁾

Něni teho ve světě,
co můj vinek rozpletě.

Co ma mila sedala,
žulte vlasky česala.¹⁾

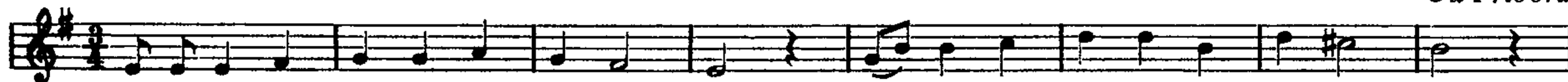
Němohla jich rozčesat,
do věnečka zapletat.

¹⁾ a žalostně plakala.

²⁾ Česala jich hřebeněm,
dělala z nich prameně.

1180.

Od Příbora

Ně - ni to - ho člo - vě - ka v dě - di - ně, co mi můj vi - ne - ček ro - zvi - ně.

Už je svi - nu - ty, s mi - lym sty - knu - ty, ach, Bo - že, ro - zbo - že, jak mi je.

Něni toho člověka v dědině,
co mi můj vineček rozvině.
Už je svinuty, s milým styknuty,
ach, Bože, rozbože, jak mi je!

Něni toho člověka na světě,
co mi můj vineček rozpletě.
Už je spleteny, s milým stočeny,
ach, Bože, rozbože, jak mi je!

1181.

Z Branek

Co ty že - ny na mne ma - jú, co ty že - ny na mne ma - jú, dy - cky na mne po - hle - da - jú.

1182.

Co ty že - ny na mne ma - jú, dy - cky na mne po - hle - da - jú, Bo - že, Bo - že můj.

Co ty ženy na mne mají,
dycky na mne pohledají.

Vila sem ta helekaja,
rozpletám ta naříkaja.

Je-li tady má rodina,
má maměnka roztomilá?

Rády by mne připravily
o můj vineček zelený.¹⁾

Je-li tady kdo z rodiny,
můj tatíček roztomilý?

Budú-li oni při mně stát,
až mně budú věneček brať?

Můj vínečku fijalový,
vila sem ta šuhajkovi.

Budú-li oni při mně stát,
až mně budú věneček brať?

¹⁾ Co si ženy povídají?
Na mó hlavo pohlídají?

Vone mně chcó pantle vzíti,
na mó hlavo čepec dáti.

A tak dále se přičiňuje:
Bratříček roztomilý a
sestrička roztomilá.